

Met een hoofd vol verdriet ging Pauline (48) op een middag het huis van haar net overleden moeder binnen. “Ik moest nog wat verzekeringspapieren hebben in verband met het regelen van de uitvaart. Tot mijn verbazing zag ik mijn schoonzus op haar knieën in mijn moeders slaapkamer zitten. Ze graaide in een kistje sieraden en leek niet eens echt te schrikken toen ze mij in de deuropening zag staan. ‘Je moeder had die ring met briljantjes. Die is voor mij. Omdat ik haar zo goed verzorgd heb’, zei ze. Kennelijk wilde ze die alvast veiligstellen. En inderdaad mijn schoonzus heeft mijn moeder de afgelopen jaren ook veel geholpen. Zij werkt niet en had daar de tijd voor. En ja, mijn moeder was haar dankbaar voor die mantelzorg. Maar om dan meteen nadat ze dood is in haar sieradenkist te duiken? Het schoot mij in het verkeerde keelgat. Bovendien wist ik helemaal niet zeker of mijn moeder die ring wel echt aan haar had beloofd. Daarover stond in elk geval niets op papier, want mijn moeder had geen testament. Ziedend was ik. Later bleek dat dit nog maar het begin van de ellende was.”

Toen Paulines moeder gecremeerd was en de familie de forse erfenis moest verdelen, kwam de ware aard van vooral haar schoonzus boven. “Nog voordat ik een blik had kunnen werpen op de spullen, hadden zij alle schilderijen en kostbare erfstukken al weggehaald. ‘Voor jou is de boekenverzameling en de Friese staartklok over’, zei mijn broer alsof hij daarmee een enorme geste deed. Ik hou niet van de boeken die mijn ouders lazen en Friese staartklokken vind ik afschuwelijk. Het ergste vond ik dat het verdriet om mijn moeder volledig werd overschaduwd door woede en een nare, verbeterde sfeer. Ik wilde geen ruzie maken, had geen zin om mijn broer en zijn vrouw op het matje te roepen omdat ze die dure en ook dierbare schilderijen, antieke familiestukken hadden meegenomen. Toch deed ik het uiteindelijk wel, omdat ik het oneerlijk vond en mij enorm ergerde aan het gedrag van mijn schoonzus. Zij nam in alles het initiatief, liep als een aasgier rond en eigende zich mijn moeder én haar bezittingen toe terwijl zij daar in mijn ogen geen recht op had.”

Pauline had graag een dierbaar schilderij willen hebben en de bijzondere speeldoos waaraan ze veel herinneringen heeft. “Mijn moeder heeft altijd gezegd dat die speeldoos voor mij was als zij zou overlijden. Nu staat hij bij mijn nachkje op de slaapkamer...” Pauline spreekt haar broer en zijn vrouw nog wel, maar gemeend is haar plichtmatige lach niet meer. “Ik wil de fami-

‘JE MOEDER HAD MIJ DIE RING BELOOFD’

lieband niet volledig verbreken en heb me er daarom bij neergelegd. Maar het zal nooit meer zo zijn als het was.”

SLEPENDE FAMILIERUZIES

Pauline is lang niet de enige die ruzie heeft gehad over een nalatenschap. Slependede fami-
lieruzies zijn vaak het gevolg van mot over de
erfenis. Zeker als je toch al niet zo goed kan
opschieten met de andere erfgenamen, maar
wel tandenknarsend moet constateren dat je
zus en je vadsige zwager het Delfts Blauw van
je moeder verpatsen en daarvan een reisjes
naar de Malediven boeken. Of als blijkt dat
een ontspoorde, coke snuivende kleindochter,
ooit het lievelingetje van opa, zijn zeldzame
muntencollectie krijgt toegewezen. Ook een
bron van hoogoplopende conflicten: onenig-
heid over de wensen van de overledene. De
dochter denkt zeker te weten dat mammi haar
hele vermogen ter beschikking van het Wereld
Natuur Fonds wilde stellen, maar de zoon had
zijn Jaguar al besteld en wil niks van die onzin
weten. Op papier staat echter niets.

Wie krijgt na iemands dood zijn gouden horloge? Wie neemt de kunstverzameling over en wie rijdt er straks rond in de Bentley van pa? Vragen die kunnen leiden tot hoogoplopende familievetes. In 30 procent van de gevallen ontstaat er ruzie na de erfenis. En vaak is de familieband voorgoed kapot - zoals blijkt uit het verhaal van Pauline. TEKST: MARLOES DE MOOR